

Но днес голѣмата входна врата на фабриката е затворена, предъ нея сж се струпали работници.

— Какво е? — пита Богданъ. — Праздникъ ли има? Токъ ли нѣма? Машинитѣ ли сж повредени? Петролътъ ли е свършенъ?

— Затварятъ фабриката. Работа нѣма!

Ромънскиятъ петролъ, значи, спечелилъ сражението и личниятъ приятелъ на Богдана, съръ Джонъ Дависонъ Рокфелеръ, решилъ да спре за нѣколко месеца работата въ бургаската фабрика, за да изпраздни цистернитѣ, да пласира пълнитѣ складове и да преустрои цѣлия бѣлгарски пазаръ. Това е. Всичко е ясно като на дланъ, и работниците сж свободни да си отидатъ и да правятъ каквото си щатъ.

— Но може ли такова нѣщо! — сърди се Богданъ. — Та ние не сме ли хора? Тъкмо свикнахме съ фабриката, и безъ никакво предупреждение я затварятъ!

— Не може така!

— Ние сме хора!

— Разбира се, че не може. Ще търсимъ правата си.

Отъ дума на дума, хората предъ желѣзната врата съ контролния часовникъ зашумяватъ и накрай избиратъ Богдана и още двамина, които да се явятъ предъ директора и му вржчатъ писмено исканията на работниците.

... Има нѣщо прекрасно, нѣщо човѣшко въ това, да си свободенъ въ работенъ день, да си починалъ, трезвенъ. Да тикнешъ ржце въ джебоветѣ и да се разхождашъ изъ пристанището, отдето преди години си тръгналъ по море, дето преди осемъ месеца си се върналъ отъ море, дето си носилъ чу-